

И той пратилъ одного отъ разбойниците да отиде и узнае какво става въ кѣщи.

На пратенника се сторило, че въ кѣщи нѣма нищо. Той влѣзълъ въ кухнята да запали свѣщъ. Сторили му се свѣтлитѣ очи на котката за живи вжглени и той доближилъ до тѣхъ свѣщъта си да запали. Но котката не обича шеги; тя подскочила и си забила ноктитѣ право въ лицето му. Тогасъ разбойникътъ страшно се уплашилъ и се спусналъ къмъ вратата; но тукъ кучето, което спѣло задъ вратата, се събудило, хвърлило се върху него и силно го захапало за крака. А когато той бѣгалъ по двора, магарето хубавичко го ритнало съ заднитѣ си крака въ гърба; пѣтельтъ пѣкъ, който се събудилъ отъ цѣлия този шумъ, запѣлъ съ всичка сила: кукуригуууу. . . .!

Разбойникътъ, не се помнѣлъ отъ страхъ, едва отишелъ до своя главатаръ и казалъ:

— Господине, въ нашата кѣща се е засѣлила страшна магъосница. Като ме видѣ, тя ми духна на лицето и ме одраска съ ноктитѣ си. А на вратата стоеше единъ великанъ съ ножъ и ми нарани крака. Азъ изскочихъ на двора, но и тамъ лежеше нѣ какво черно чудовище, което ме удари съ тояга въ гърба. А пѣкъ на самия връхъ, на покрива, стоеше единъ сѣдия, и като ме видѣ завика: „Я дайте ми тукъ този обѣсникъ!“ Отъ всичко това азъ много се уплашихъ и духнахъ да бѣгамъ.

Отъ тогасъ разбойниците вече никога не се рѣшили да се доближатъ до кѣщата си.

А на нашитѣ музиканти кѣщата тѣй се харесала, че тѣ останали да живѣятъ въ нея и не помислили вече за Бременъ.

